

Cenjeni gospod Doropoljski!

Ker vidim v „Zvončku“, da ste jako prijazni z mladino, si dovoljujem tudi jaz poslati Vam majhno pisemce. Doma sem pri Mali Nedelji na prijaznem griču, odkoder imam lep razgled po zeleni Štajerski. Sedaj hodim v meščansko šolo v Mariboru. V šoli se učimo samo nemški, a vkljub temu ne bom nikdar pozabil milega materinega jezika. Učenje me jako veseli. V prostih urah čitam rad „Zvonček“ ali Gregorčičeve poezije. Časih si zatamburam tudi kako pesem. Tudi moj brat Ciril se uči tamburati. Srčno Vas pozdravlja

Slavko Senčar v Mariboru.

Odgovor:

Ljubi Slavko!

To je moška beseda! Nikoli ne pozabiš milega materinega jezika! Glej, tako si nam razodel, kako globoko so Ti vcepili v srce ljubezen do domovine. Te ljubezni ne ugasi nobena sovražna sila! Da, saj ravno Gregorčič tako veličastno poje o domovini, o vdovi tožni, zapuščeni. A Gregorčič kliče tudi na delo, zakaj „resnobi so dnovi“. Bodi vztrajen in priden ob učenju, da si kdaj priboriš dostojno mesto v človeški družbi. Izobražen, delaven, iskren rodoljub stopi v vrste narodnih delavcev v slavo in korist naši slovenski domovini.

*

Cenjeni gospod Doropoljski!

Danes Vam pišem prvo pismo. Stanujem v Žalcu in obiskujem 5. razred II. odd. žalske ljudske šole. Star sem 11 let. Drugo leto me bodo dali starši v višje šole. Zato Vas prosim, svetujte mi, kam bi bilo bolje iti, v gimnazijo ali realko. S spoštovanjem

Josip Šteiner.

Odgovor:

Ljubi Josip!

Svetovati ni tako lahko, kakor morda misliš. Ako imaš več veselja do jezikov, potem

pojdi v gimnazijo, ako pa Te bolj veseli risanje, računstvo, prirodoslovje, pa pojdi v realko. Najboljši svet, ki Ti ga morem dati, je ta: Posvetuj se s svojim gospodom učiteljem. On najbolj pozna Tvojo nadarjenost in Tvoje zmožnosti, zato Ti bo tudi najlažje svetoval.

*

Velecenjeni gospod Doropoljski!

Zopet bi se rada z Vami pogovorila. Povedati Vam imam jako važno novico. Še nekaj časa ostanem v Rudniku, potem se preselimo v Spodnjo Šiško. Tam bo pa bolj prijetno. Jaz bom obiskovala peti razred v Sp. Šiški. Sestri in brat bodo imeli krajšo pot v ljubljanske šole. Najtežje bom zapustila svoje součenke. Tri učenke so prinesle mojemu papa lepe šopke v spomin. Vsi otroci so takrat jokali. Kako mi bo v Šiški ugajalo, Vam pišem pozneje. Pridite nas obiskat, g. Doropoljski, torej v Šiško! Srčno Vas pozdravlja

Berta Petričeva.

Odgovor:

Ljuba Berta!

Solze otrok rudniške šole so najlepša priča, kako jim je bilo težko slovo od Tvojega očeta, kako radi so imeli svojega blagega učitelja. Pa tudi Ti si živela z njimi v prijateljstvu, kar mi dokazuje Tvoja izjava, da boš težko ostavila svoje součenke. Upam pa, da ostane med vami vsemi še vedno trdna vez prijateljstva, ljubezni in hvaležnosti.

*

Cenjeni gospod Doropoljski!

Zvedeli smo, da nas gospod učitelj zapusti in se preseli v Sp. Šiško in bo tam učil. Srečni bodo tisti otroci, ki bodo dobili tega gospoda učitelja. Mi smo žalostni, radi bi videli, da bi še ostal pri nas. Radovedni smo, kakšen bo novi gospod učitelj. Prosim Vas, pošiljajte nam še v nadalje mladinski list „Zvonček“ v

Rudnik. Star sem 12 let, hodim v 2. razred v višjo skupino. V šolo imam eno uro in pol. Srčno Vas pozdravlja

Alojzij Kastelic.

Odgovor:

Ljubi Alojzij!

Tudi Tvoje pismo je lep dokaz ljubezni, ki jo gojite do svojega učitelja. Tako radi ste ga imeli, a ni mogel ostati pri vas, ker ga kliče služba drugam. Tako težko življenje razdružuje tiste, ki bi lahko srečno živeli med seboj. Sporoči mi o priliki, ali še dobivate „Zvonček“.

*

Ljubi gospod Doropoljski!

Ker čitam vedno v Vašem koticu, kako Vam otroci pišejo, zato Vam to-le pišem: V šolo hodim k sv. Jakobu v Ljubljani v šesti razred. Moj ata je učitelj. Jako rada berem lepe knjige. Ko „Zvonček“ preberem, dobim tudi druge knjige od ateta. Ravno kar sem prebrala knjigo „Trije rodovi“. Ta knjiga mi jako ugaja. Nikoli nisem mogla nehati. Kako lepo je pripovedovanje v tej povesti. Nikoli nisem še kaj tako lepega čitala. Želim Vam srečno novo leto!

Prav lepo Vas pozdravlja

Danica Skuljeva.

Odgovor:

Ljuba Danica!

Lepo je, da rada čitaš. S čitanjem se izobrazuješ in se учиš spoznavati lepoto svojega materinega jezika. Tako se Ti utrja ljubezen do domovine, in preverjen sem, da ostaneš vedno vrla Slovenka!

Spoštovani gospod Doropoljski!

Vaš odgovor v „Zvončku“ mi je naredil veliko veselje. Danes pa Vam hočem pisati pesemco, ki sem jo sestavila za veseli Božič. Željno bom pričakovala prihodnjega „Zvončka“, da vidim, sprejmete li mojo pesemco v svoj kotic ali ne.

Veseli Božič.

Prišel bo Božič k nam veseli,
in angelci mu bodo peli.
Božično tam drevo stoji,
lepo na njem se vse blesti,
otroci, zdaj se veselimo
in k Bogu vsi lepo molimo.

Tam Jezus v jasicah leži,
obraz se mu na smeh drži,
otroci, zdaj se veselimo
in k Bogu vsi lepo molimo!

Vljudno Vas pozdravlja

Mira Majdičeva v Kranju.

*

Spoštovani gospod Doropoljski!

V XI. zvezku Kosijeve „Zabavne knjižice“ sem dobil lepo pesem „Oj, vi pastirski ognji“. Med čitanjem te pesemce mi je ta melodija šnila v glavo. Zapisal sem jo z očetovo pomočjo z notami. Veselilo bi me, če bi jo mogli za „Zvonček“ porabiti. Izkušal bom še drugim pesmam dobiti napeve Z odličnim spoštovanjem

Franček Zacherl,
učenec v Ljutomeru.

Oj, vi pastirski ognji!

Besede Framčanove.

Oj, vi pa - stir - ski o - gnji, plam - te - či po do - li - ni,
Ka - ko sem se pa - stir - ček nek - daj pri vas o - gre - val
Zdaj pri o - gnji - šču dru gem živ - lje - nje ži - jem sre - čno,

ko gle - dam vas, bu - de se mi pre - ra - do - stni spo - mi - ni.
in ra - do - sten za - vris - nil rad, da je ves log od - me - val.
a baj - ni čas nek - da - njih dni iz - gi - nil je za ve - čno!

